

Přinášej lidem evangelium (14. lekce)

Když jsem dříve vyučoval tuto lekci, míval jsem problém: Jak mám mluvit o evangelizaci já, který jsem měl vždycky potíže oslovit cizího člověka? I když se jednalo jen o zeptání se na cestu. Dnes je tomu již jinak. Přestože nejsem bodrý extrovert, který navazuje kontakt s každým na setkání, zjistil jsem, že mám řadu možností, jak sdílet s lidmi evangelium - dobrou zprávu.

Začněme však od začátku - proč máme lidi přivádět ke Kristu? Nejjasnější odpověď máme v Písmu od Krista samotného: *Konečně se zjevil samým jedenácti, když byli u stolu; káral jejich nevěru a tvrdost srdce, poněvadž nevěřili těm, kteří ho viděli vzkříšeného. A řekl jim: „Jděte do celého světa a kaďte evangelium všemu stvoření. Kdo uvěří a přijme křest, bude spasen; kdo však neuvěří, bude odsouzen.“* (Mk 16,14-16)

Před svým odchodem ze země na nebesa udílel Pán Ježíš svým učedníkům nejdůležitější pokyny. Dva z nich stojí v popředí a vícekrát se v evangeliích opakují různými slovy: **Kaďte evangelium všem lidem a ty, kteří uvěří, vychovejte jako moje učedníky.** Protože všichni, kdo uvěří, jsou Kristovými služebníky, platí tyto dva nejdůležitější příkazy i pro nás. Jak je můžeme naplnit? Jak můžeme lidem předat evangelium a víru v něj? Evangelium předat můžeme a je mnoho způsobů, jak to udělat. Víru dává Bůh, je to jeho dar. Dar si může nevěřící člověk vyprosít nebo to můžeme dělat my věřící za něj - prosit Boha, aby mu dal uvěřit v něj.

Když si čteme Nový zákon, najdeme řadu příkladů, jak evangelium sdílel s nevěřícími Pán Ježíš nebo jeho učedníci. Většinou využívali příležitostí, které se samy nabízely - Ježíš zapředl rozhovor se ženou u studny (viz 4. kapitolu Jana), svoje učedníky vybízel, aby lidem nejdřív ukázali realitu Božího království - uzdravovali, a pak teprve zvěstovali Jeho slovo. Když si budeš číst v Knize skutků, jakým způsobem zvěstoval lidem spásu apoštol Pavel, zjistíš, že většinou začínal líčením svého osobního setkání s Kristem.

Toto vše nám ukazuje směr pro nás: Nejširší pole pro sdílení evangelia jsou přirozené situace v našem životě tak, jak přicházejí. Jako pastor a jeden ze zástupců biskupa se pohybují většinou mezi křesťany. Proto cíleně vyhlížím příležitosti, jak zvěstovat nevěřícím lidem Krista. Jednou z možností je na služebních cestách brát stopaře. Většinou se rozhovor „přirozeně“ stočí na Boha Bible. Často se mnou cestují vojáci, a proto je snadné začít vlastním svědectvím - v Krista jsem totiž uvěřil na vojně.

Mnozí křesťané jsou nešťastní z toho, že „neumí mluvit“. Myslí si potom, že jsou pro nesení Kristova evangelia nepoužitelní. Opak bývá často pravdou. Nezáleží totiž v první řadě na tom, jak mluvíme, ale jak žijeme. Mocným povzbuzením je mi příběh, který vypráví evangelický farář Wilhelm Busch:

Někdo klepe na dveře.

„Dále!“

Farář se otočil ke dveřím. Trochu vzrušeně jimi vstoupila silná paní a hned spustila: „Slyším, že nechcete konfirmovat mou neteř?!“

Farář ji uklidňoval: „Napřed se posaďte, tak a teď vám v klidu celou záležitost vysvětlím. Podívejte, vaše neteř - bydlí po smrti rodičů ostatně u vás - je duševně zpožděná. Víte přece, že navštěvuje pomocnou školu. Pokoušel jsem se to dítě něčemu naučit. Ale nezapamatovalo si ani jednu píseň, a to už se vůbec nezmiňuji o katechismu. Musíte pochopit, že nemohu takto připravené dítě připustit ke konfirmaci...”

Paní jej přerušila: „To je všechno pravda, ale teď vám chci něco povědět já: Bůh si toto ubohé, slabé dítě použil jako nástroje, aby proměnil celý náš dům.”

Farář se zatvářil udiveně: „Jak k tomu došlo?”

„Nevím, jestli to víte - máme pohostinství. A musím otevřeně vyznat, že u nás vládl špatný, lehkomyšlný duch. Když moje sestra před rokem zemřela, vzala jsem si její dcerku k sobě. Bylo mi ubohého dítěte líto. Neměla jsem mnoho místa, ale postavila jsem ještě jednu postel do velké komory, ke dvěma dívkám, které jsou v hospodě zaměstnány.

Přihodilo se něco neobvyklého. První večer, než to dítě šlo spát, sepjalo ruce a pomodlilo se jediná slova, která si pamatovalo: „Srdce čisté stvoř mi, ó Bože, a ducha přímého obnov u vnitřnostech mých.” No, umíte si představit, jak se obě děvčata začala uchichtávat a posmívat. Ale malá se o to nestarala. Usnula a ráno se těmi slovy modlila znovu.

Obě děvčata z toho měla náramné veselí. Ale když se ta malá večer zase modlila, jedna z dívek se přestala smát; řekla vážně té druhé: „Ty, to dítě má pravdu; to je to, co nám chybí: čisté srdce. Ó Bože, ano, to mi chybí. Budu se modlit také!”

A skutečně, to děvče se také modlilo: „Srdce čisté stvoř mi, ó Bože, a ducha přímého obnov u vnitřnostech mých!” A za tři dny prosila o nového ducha i ta druhá. A vy to víte lépe než já, pane faráři, že když člověk prosí o Ducha svatého, tak jej dostane.

Má děvčata se úplně změnila. Ptala jsem se jich - co se to s vámi děje? A tu mi všechno řekly a dodaly: Jestliže se nezmění duch celého domu, odejdeme pryč. No, lekla jsem se. Měly pravdu. Začala jsem se tajně modlit také. A dnes to u nás vypadá docela jinak. Manžel s námi koná ranní pobožnosti. Kde předtím vládl d'ábel, tam dnes vládne nový Boží duch, a to všechno přišlo prostřednictvím tohoto dítěte.”

Farář pozorně naslouchal. „Milá paní,” řekl hluboce pohnut, „to dítě bude konfirmováno!”

(Život bez všedních dnů, str. 32-33)

Navzdory Kristovu příkazu žije hodně křesťanů s myšlenkou, že víra v Krista je niterná osobní záležitost, jejíž sdílení je „jaksi nevhodné”. Nedávno mi jedna sestra řekla: „Je mi hloupé takhle Krista vystavovat na odív jako na trhu.” Její formulace mi něco připomněla - Kristus sám se vystavil světu na kříži nahý, aby svět v něj uvěřil. Jestliže se on nestyděl, jak bychom se my mohli stydět za něj!

Statistiky nám říkají, že asi devadesát osm procent nových členů přichází do církve na základě dlouhodobějšího osobního kontaktu s konkrétním křesťanem - jsou to většinou naši příbuzní, přátelé, spolupracovníci. Proto si mnozí kladou otázku, zda jsou vůbec smysluplné velké evangelizace, kdy se snažíme oslovit větší množství lidí najednou. Ponechejme stranou naši lidskou moudrost, která je Bohu k smíchu, a vezměme si raději příklad z našeho Pána. Písmo

nám zaznamenává řadu osobních rozhovorů Pána Ježíše s hříšníky stejně jako jeho rozmluvy v menších společnostech. Na druhé straně často kázal zástupům, které při jeho vjezdu do Jeruzaléma volaly nadšeně „Hosana, požehnaný, jenž přichází ve jménu Hospodinově, král izraelský.“ Tentýž zástup krátce nato přihlížel mlčky jeho ukřižování, někteří před Pilátem volali: „Ukřižovat, ukřižovat!“ Pojdme proto ve stopách Ježíšových - položme důraz na osobní evangelizaci, ale na druhé straně využijme všech možností, kdy můžeme nést evangelium „zástupům“. Navzdory statistikám znám osobně více křesťanů, kteří uvěřili na masových evangelizacích, skrze letáky nebo radiové vysílání.

Nermuťme se nad tím, jestliže jsme osobně nikoho nepřivedli ke Kristu. Bůh každému z nás dává určitou službu v určitém čase: *Kdo je vlastně Apollos? A kdo je Pavel? Služebníci, kteří vás přivedli k víře, každý tak, jak mu dal Pán. Já jsem zasadil, Apollos zaléval, ale Bůh dal vzrůst.* (1K 3,5-6)

Ze zkušenosti víme, že lidé většinou slyší svědectví o Kristu z více stran, než mu vydají svůj život. Proto i naše svědectví není zbytečné, i když nevidíme jeho výsledky. Jsme těmi, kteří sází nebo zalévají, jiný snad po čase bude sklízet.

Velmi mne povzbuzuje svědectví jednoho skvělého Božího služebníka: Byl jedenáct let věřící a léta úspěšným pastorem, ale do této doby nepřivedl nikoho osobně ke Kristu. Proto pracujeme pro Boží království s vědomím, že naše úsilí není marné, ať již vidíme výsledky, nebo je uvidí až po čase někdo druhý.

Jsme-li výmluvní a již nějakou dobu věřící, můžeme si začít myslet, že zvěstovat někomu evangelium pro nás není problém. Z technického hlediska tomu tak opravdu může být. Ale již na začátku lekce jsme si řekli, že to, zda někdo uvěří, je Boží dar, jeho milost. Proto není nejdůležitější naše výmluvnost, ale naše modlitba. *Všichni se oblecte v pokoru jeden vůči druhému, neboť Bůh se staví proti pyšným, ale pokorným dává milost.* (1P 5,5) Modleme se především za své příbuzné, spolupracovníky, přátele, aby nám Bůh dával příležitost zvěstovat jim Krista a aby jim dal milost v něj uvěřit.

Závěr: Evangelium zvěstujme lidem kolem sebe v pokoře, s modlitbou o moudrost a Boží vedení. Vycházejme především z vlastních zkušeností a prožitků, nesnažme se „chlubit cizím peřím“. Nedejme se odradit nepochopením či výsměchem, buďme si vědomi, že výsledek nezávisí jen na nás, ale především na Boží milosti a většinou i na podílu dalších Božích dětí (obrácení člověka nebývá výsledkem svědectví jednotlivce). Pán vám k tomu žehnej.